



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **I N.**

t. č. zajištěn v ZZC Balková, 331 65 Balková – Tis u Blatna,

proti

žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, Inspektorát cizinecké policie
na ML Praha-Ruzyně**
sídlem Aviatická 1050/16, 160 08 Praha 6 - Ruzyně

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 10. 2021, čj.: CPR-28234-29/PŘ-2021-930504,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce byl dne 14. 10. 2021 zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na základě rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, Inspektorátu cizinecké policie na ML Praha - Ruzyně (dále jen „žalovaná“) z téhož dne, čj.: CPR-28234-29/PŘ-2021-930504, za účelem správního vyhoštění, a to na dobu 40 dnů ode dne omezení svobody. Rozhodnutí nabylo právní moci rovněž 14. 10. 2021.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

2. Žalobce v žalobě obecně namítl porušení § 2 odst. 2, § 3, a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a § 123b a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
3. Konkrétněji pak žalobce namítl, že v jeho případě měla být uložena mírnější opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců, které žalobce v žalobě i citoval. Protože však žalovaná takto nepostupovala, je napadené rozhodnutí nepřiměřené a v rozporu s § 174a téhož zákona. Žalovaná měla více možností, jak se se situací žalobce vypořádat, přesto přikročila k té nejprísnější variantě řešení, která však zasahuje do jeho ústavně garantovaného práva na osobní svobodu (čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, č. 23/1991 Sb.; dále jen „Listina“). Žalobce se v minulosti nedopustil porušení právního řádu ČR a v jeho případě dle jeho názoru dostačovalo uložení povinnosti zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem pobytové kontroly.
4. Dále žalobce s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) sp. zn. 7 As 97/2012, namítl, že stanovená délka zajištění mu neumožňuje dostatečný soudní přezkum.
5. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.
6. Žalovaná k žalobě ve svém vyjádření ze dne 12. 11. 2021 zopakovala okolnosti zajištění žalobce na letišti. Zajištění žalobce považuje za přiměřené okolnostem daného případu, neboť z chování žalobce vyplývá důvodné podezření, že se do P. nevrátí. Při předběžném posouzení možnosti realizace správního vyhoštění vycházela žalovaná zejména z informací, které jsou jí známy z předchozí činnosti, nebo které si byla schopna opájit ve spolupráci s dalšími orgány, např. Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR (dále též jen „OAMP“), které sloužily též jako podklad pro vydání závazného stanoviska ohledně možnosti vycestování žalobce zpět do vlasti.
7. Žalovaná též uvedla, že v případě žalobce nebyly splněny podmínky pro uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců – z vlastních vyjádření žalobce totiž vyplynulo, že na území ČR nemá žádnou hlášenou adresu a ani nedisponuje žádnými finančními prostředky na složení finanční záruky. Žalovaná zdůraznila, že žalobce úmyslně a vědomě nerespektoval právní normy, neskýtá tak záruku, že bude se správními orgány spolupracovat, a z hlediska nelegální migrace představuje hrozbu nejen pro ČR, ale i pro ostatní státy EU.
8. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

9. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále „s. ř. s.“). O žalobě soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez nařízení ústního jednání. Žalobce ani žalovaná nařízení jednání nepožadovali a soud neshledal provedení ústního jednání za nezbytné.
10. Soud při posuzování věci vyšel z následující právní úpravy.
11. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *[p]olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským*

státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. (podtržení doplnil soud).

12. Podle § 124 odst. 3 první věty téhož zákona [p]olicie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění.
13. Podle § 125 odst. 1 první věty zákona o pobytu cizinců [d]oba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody.
14. Podle § 123b zákona o pobytu cizinců [z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je
 - a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo
 - d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
15. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců [p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
16. Podle čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) [k]aždý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, má právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné.
17. K tomu ze správního spisu soud zjistil následující pro posouzení žalobních námitek relevantní skutečnosti. Žalobce byl dne 13. 10. 2021 kontrolován hlídkou cizinecké policie, která prováděla pobytovou kontrolu na letišti Václava Havla v Praze bezprostředně po příletu linky A 3866 z Atén, s pravidelným příletem v 16:55 hod. Žalobce k prokázání své totožnosti předložil cestovní doklad vydaný Francouzskou republikou, na jméno Y. K., narozen [datum], státní příslušnost Francie. Dále ve svém mobilním telefonu předložil fotografii stránky s osobními údaji svého dokladu pro uprchlíky žijící v L. č. [číslo], vydaný L. r. Jiný doklad nepředložil, a žádný doklad ani nebyl nalezen při následné

prohlídce osoby a zavazadel žalobce. Protože kontrolou předloženého cestovního dokladu vznikla pochybnost o pravosti totožnosti žalobce, resp. podezření, že se nejedná o oprávněného držitele cestovního dokladu, byl cestovní doklad předložen k odbornému posouzení. Z odborného vyjádření ze dne 13. 10. 2021 vyplynulo, že předložený cestovní doklad je pravý a nebyly v něm provedeny žádné neoprávněné změny či zásahy. Osoba předkládající tento doklad není jeho oprávněným držitelem; rozdíly v porovnání této osoby a osoby vyfoceně na předloženém dokladu jsou patrné zejména ve tvaru uší, rozdílném tvaru očí a obočí a rozdílném tvaru úst a brady, k čemuž byla jako důkaz přiložena též srovnávací fotodokumentace.

18. Ze správního spisu dále vyplynulo, že dne 13. 10. 2021 s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění pro podezření z porušení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 1, 3 a 4 zákona o pobytu cizinců (čj. CPR-28234-15/PŘ-2021-930504).
19. Z provedeného výsledku žalobce za účasti tlumočníka do jazyka arabského v rámci řízení o správním vyhoštění dne 14. 10. 2021, čj. CPR-28234-16/PŘ-2021-930504, vyplynulo, že žalobce prohlásil svou skutečnou totožnost, a to ve shodě s údaji uvedenými v jeho identifikačního dokladu uprchlíka v L. Ke svým osobním poměrům žalobce uvedl, že má manželku a osmnáctiměsíční dcerku, které zůstaly v L. v uprchlickém táboře. V ČR žádné příbuzné nemá. Žalobce dále uvedl, že z L. odešel, protože se obával o svůj život, a to díky jeho zkušenosti s hnutím Hizballáh, které ho před dvěma lety uneslo ve městě Tyra, kde žil v uprchlickém táboře a hledal tam práci. Nutili ho, aby šel bojovat proti syrské opozici do Sýrie, avšak on to odmítal, proto byl mlácen a mučen, dokonce mu zjizvili záda kyselinou. Pak žalobce vyhodili ven na ulici a pohrozili mu, že příště, až ho potkají, a nepůjde s nimi bojovat, zabijí ho. Zachráněn byl pracovníky Červeného kříže a byl umístěn do tábora pro p. uprchlíky. Z L. uprchl přes Sýrii do Turecka automobilem, poté se automobilem dostal až k hranicím Řecka, odkud pokračoval na člunu přes nějakou řeku. V Řecku ve skupince s dalšími lidmi pokračoval pěšky do Atén 23 dní, tam zůstal jen jeden den, žádné úřady nekontaktoval, nesnažil se tam žádat o mezinárodní ochranu ani o jiné pobytové oprávnění. V ČR je poprvé, přicestoval sem, aby mohl pokračovat do Lucemburska, kde chce požádat o mezinárodní ochranu, a posléze by rád požádal o sloučení rodiny, protože chce svou rodinu (manželku a malou dcerku) dostat z uprchlického tábora, kde zůstaly.
20. Cestovní doklad, kterým se prokazoval cizinecké policii, si obstaral v Aténách za 2.000 Euro v jedné restauraci, neví, kde to bylo, nejde o jeho skutečný doklad. Pokud by tento doklad neměl, nemohl by do EU/Lucemburska. Vlastní cestovní doklad nikdy neměl, je uprchlíkem. Za letenku zaplatil 200 Euro, muže, který mu cestovní doklad a letenku dal, nezná, myslí, že to byl Pákistánec. Ví, že se dopustil nelegálního jednání, je mu to velice líto, ale neměl jinou možnost. Nikdy by se do Evropy legálně nedostal.
21. V ČR nemá žádnou adresu pobytu, zopakoval, že má v plánu odjet do Lucemburska a požádat tam o azyl. Nemá ani žádné povolení k pobytu v EU, v ČR ani v EU neexistuje žádná osoba, vůči které by bylo jeho vycestování nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života. V ČR nemá žádné ekonomické, sociální či kulturní vazby, ani žádné závazky či pohledávky, je zde poprvé. V P. nemá nikoho, v L. žije kromě jeho manželky a dcerky ještě jeho matka, jinak nikoho nemá. Nevlastní žádný majetek v ČR ani v L. Nemá ani peníze na složení finanční záruky, má pouze hotovost něco přes 500 Euro, platební kartu nevlastní, nemá ani bankovní účet. Je zdravý, s ničím se neléčí, drogy ani léky nebere.

22. K možnosti uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců žalobce výslovně uvedl, že nemá dostatek financí na složení finanční záruky, a nemá v ČR ani žádnou adresu, kde by byl k zastižení.
23. Do Řecka se vrátit nemůže, protože by byl vrácen do Turecka a následně do Sýrie, kde by jej mučili a zabili, s ohledem na zmiňovanou zkušenost s Hizballáhem.
24. Žalobce dále prohlásil, že byl seznámen s kompletním spisovým materiálem, měl možnost do něj nahlédnout, seznámit se s ním a také se k němu vyjádřit, nic dalšího však uvádět nechťel, žádné námítky nemá, nežádal o změnu či doplnění protokolu o výsledku.
25. Ve správním spisu je též založeno závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ze dne 14. 10. 2021, ev. č. ZS 52514, podle kterého je vycestování žalobce do země jeho posledního trvalého bydliště (L.) možné, které se opírá o informaci OAMP o L. – Postavení P“. registrovaných UNRWA v L., ze dne 20. 1. 2020 a Politická situace, Hizballáh, sunnitský extrémismus, bezpečnostní situace, ze dne 4. 11. 2019.
26. Dále ze správního spisu vyplynulo, že rozhodnutím ze dne 14. 10. 2021, čj. CPR-28234-27/PŘ-2021-930504, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1, 3 a 4 zákona o pobytu cizinců, a to v délce 3 let.
27. Žalovaná vydala dne 14. 10. 2021 též napadené rozhodnutí, kterým rozhodla o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců na dobu 40 dnů.
28. Soud na základě přezkoumání napadeného rozhodnutí a uplatněných žalobních námitek v konfrontaci s obsahem správního spisu dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
29. Žalobce předně namítal porušení § 123b zákona o pobytu cizinců, neboť mu mělo být místo zajištění uloženo jedno z tam uvedených mírnějších opatření.
30. K námitce nevyužití mírnějších opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců soud především uvádí, že zákon o pobytu cizinců v § 123b transponuje čl. 15 směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návrátová směrnice“), podle kterého nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, mohou členské státy zajistit státního příslušníka třetí země, o jehož navracení probíhá řízení, za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění. Jednou z podmínek pro zajištění cizince za účelem správního vyhoštění, je skutečnost, že v daném případě nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Správní orgán při rozhodování o uložení zvláštního opatření přezkoumává, zda by jeho uložení nebyl ohrožen výkon správního vyhoštění. Přihlíží k dopadům do rodinného a soukromého života cizince.
31. Z výše citovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců a návratové směrnice je však zřejmé, že důvodem, který ospravedlňuje zajištění stěžovatele (jakožto krajní prostředek), je obava, že by se výkonu rozhodnutí o vyhoštění vyhýbal. Zvláštní opatření je možno považovat za účinná, pokud jimi lze dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky - bez fyzického zajištění žadatele. V této souvislosti lze přiměřeně odkázat také na závěry rozšířeného senátu NSS vyslovené v usnesení čj. 5 Azs 20/2016-38, podle kterého „[m]ožnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na důvodu zajištění“ (body [32] a [36]). Správní orgán však musí při rozhodování o zajištění vždy individuálně

posoudit veškeré skutkové okolnosti případu, tj. osobní, majetkové i rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, a na jejich základě odůvodnit vyloučení aplikace mírnějších donucovacích prostředků, tj. zvláštních opatření (srovnej rozsudek NSS ze dne 15. 7. 2011, čj. 7 As 76/2011-50, či ze dne 16. 11. 2011, čj. 5 As 59/2011-64).

32. Žalovaná nepřistoupila k uložení mírnějších opatření za účelem vycestování, neboť neshledala, že by žalobce zmíněná opatření skutečně plnil, a tedy že by bylo jejich uložení účinné, ba vůbec možné. Dle žalované je z jednání žalobce patrná snaha vycestovat do Lucemburska, kde chce žádat o azyl. Z jeho vlastních vyjádření pak vyplynulo, že nemá dostatek financí na složení finanční záruky, ani nesdělil, že by tak mohla učinit jiná osoba místo něj. Z tohoto důvodu nebyly splněny podmínky pro uložení mírnějšího opatření podle § 123b písm. b) zákona o pobytu cizinců ve formě složení finanční záruky. Pokud jde o další z možných mírnějších opatření, ta jsou zjednodušeně řečeno vázána na to, že cizinec bude legálně pobývat na určité adrese v ČR a buď se bude z této adresy dostavovat na policii a pravidelně se tam hlásit, nebo bude na daném místě povinen strpět pobytovou kontrolu [opatření podle písm. a) a c) citovaného ustanovení]. Žalobce však sám uvedl, že v ČR žádnou adresu pobytu nemá, proto by bylo uložení tohoto opatření nejen neefektivní, ale i nemožné. Soud se nemohl ztotožnit ani se zcela obecnou námitkou žalobce, že v jeho případě mohlo být uloženo opatření podle § 123b písm. d) zákona o pobytu cizinců, tj. povinnost zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly, neboť z vyjádření samotného žalobce vyplynulo, že ČR nebyla jeho cílovým státem a jeho úmyslem bylo dostat se do Lucemburska, a teprve tam požádat o mezinárodní ochranu. Z tohoto důvodu měl správní orgán dle názoru soudu zcela oprávněnou obavu, že při uložení takového opatření by jej žalobce nerespektoval, na určeném místě by se nezdržoval, a pokračoval by dál do cílové země. V takovém případě by se možnosti cizinecké policie kontrolovat nelegální migraci i pohyb žalobce na území EU, velmi výrazně zhoršila a byl by tím zmařen účel právní úpravy na úseku nelegální migrace. V dané souvislosti též není bez významu, že žalobce se do EU dostal na základě cestovního pasu někoho jiného, přičemž nepochybně porušil i další právní předpisy v oblasti pobytu cizinců států, přes které projížděl. Aniž by se soud v tomto řízení mohl jakkoliv vyjadřovat k důvodům azylového příběhu žalobce (neboť není jeho předmětem), z popsaného skutkového stavu vyplynulo, že žalobci nic nebránilo, aby požádal o mezinárodní ochranu již v prvním cizím státě, v němž se po opuštění svého domova ocitl, pokud považoval své důvody vycestování za natolik intenzivní, avšak neučinil tak, ani toto nevysvětlil.
33. Soud se proto nemohl ztotožnit s námitkou žalobce, že v jeho případě nebyly splněny podmínky pro uložení zajištění žalobce, či že účelu zajištění bylo možno dosáhnout mírnějšími prostředky. Soud naopak dal zapravdu žalované, že v daném případě by nebylo uložení mírnějších opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců namísto zajištění účelné, ani možné. V případě žalobce existovalo nebezpečí, že by žalobce mírnější opatření neplnil a z ČR by pokračoval dál, do jiné členské země EU, čímž by mohlo dojít k ohrožení realizace jeho správního vyhoštění.
34. Soud nevešel ani na námitku žalobce týkající se porušení jeho práva na periodický soudní přezkum doby zajištění. Předně je nutno uvést, že z napadeného rozhodnutí na str. 7 a 8 zcela jednoznačně vyplývá kvalifikovaný odhad žalované o tom, kolik času bude potřeba

k realizaci vyhoštění žalobce z území ČR, na který soud v podrobnostech odkazuje. Z tohoto odhadu zjednodušeně řečeno vyplývá, že na ověření totožnosti ve spolupráci se zastupitelským úřadem země posledního trvalého pobytu žalobce a na vystavení náhradního cestovního dokladu žalobce je dle zkušeností s touto zemí potřeba v průměru od 40 do 60 dní, na další nezbytné úkony po vystavení náhradního cestovního dokladu je potřebná doba pro jejich zajištění v průměru 30 dní. Ustanovení § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců přitom jak uvedeno výše stanoví, že délka doby zajištění se určuje podle toho, jaký je odhadovaný čas pro realizaci správního vyhoštění dotýčného, a neodvídá se tak od důvodu zajištění. Klíčové tak pro danou věc ve smyslu citované judikatury bude především dostačující vysvětlení jednotlivých kroků, které bude třeba učinit pro realizaci vyhoštění. Toto je v daném případě naplněno, odůvodnění žalované obsahuje adekvátní vysvětlení, z jakého důvodu má být žalobce zajištěn právě 40 dní. Takto stanovená doba je přitom též v souladu s § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který stanovuje limity pro dobu zajištění cizince, a to na 180 dní.

35. V této souvislosti má soud rovněž za to, že takto odůvodněná délka zajištění je zcela přezkoumatelná a přiměřená, a to s ohledem na kvalifikovaný odhad žalované potřebné doby k vyřízení všech nezbytných záležitostí (ověření totožnosti žalobce, vystavení náhradního cestovního dokladu, zajištění průvozu a eskorty žalobce, zajištění letenky, atd.).
36. Soud znovu opakuje, že v případě žalobce nebyly ze zcela konkrétních a přezkoumatelně uvedených důvodů shledány podmínky pro uložení jiných, mírnějších opatření, než je zajištění, a zajištění bylo stanoveno na dobu v rámci zákonem i směrnicí stanoveného rozmezí, a to na nejnutnější dobu s ohledem na kvalifikovaný a přezkoumatelným způsobem uvedený časový odhad kroků nezbytných k dosažení cíle zajištění, tj. správního vyhoštění žalobce. I tato námitka je tak dle názoru soudu nedůvodná.
37. Podstatou druhé žalobní námitky však nebyla nepřiměřená délka uloženého zajištění jako taková, ale tvrzení, že došlo k porušení práva žalobce na periodický soudní přezkum doby zajištění. Soud k tomu uvádí, že nepominul skutečnost, že v současnosti probíhá před Ústavním soudem řízení o návrhu NSS na zrušení § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců pro jeho neústavnost. Podle tohoto ustanovení *[ž]ádost o propuštění ze zařízení je cizinec oprávněn podat nejdříve po uplynutí 30 dní od nabytí právní moci rozhodnutí o zajištění, rozhodnutí o prodloužení doby zajištění cizince nebo rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, nepodal-li žalobu proti takovému rozhodnutí, nebo nejdříve po uplynutí 30 dní od právní moci posledního rozhodnutí o jeho žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení.* V daném případě však soud neshledal podmínky pro přerušení řízení podle § 48 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť skutkové okolnosti věci předložené k Ústavnímu soudu se od nyní projednávané věci značně liší. V této věci je totiž předmětem řízení přezkum zákonnosti prvotního zajištění žalobce. Nejde tedy o obdobnou situaci, v jaké NSS ve věci sp. zn. 8 Azs 26/2018 předložil Ústavnímu soudu návrh na zrušení podle § 95 odst. 2 Ústavy ČR, kdy nebyla věcně posouzena žádost tamního žalobce o propuštění ze zajištění podle § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců s ohledem na předčasnost žádosti (návrh NSS je veřejně dostupný na <https://www.usoud.cz/projednavane-plenarni>). V nyní posuzované věci toto ustanovení nebylo vůbec aplikováno. Z tohoto důvodu je tedy dotčení žalobce na právech za daných okolností pouze hypotetické. Soud dále uvádí, že pokud by přesto řízení ve věci žalobce přerušil, sám by žalobce zbavil urychlené a efektivní soudní ochrany, neboť

v současnosti nelze jakkoliv předpokládat, kdy bude ve věci návrhu sp. zn. Pl. ÚS 12/19 Ústavním soudem rozhodnuto, a současně s pravděpodobností blížící se jistotě lze předpokládat, že k tomu nedojde v rámci stanovené doby zajištění žalobce.

38. Samotná doba stanoveného zajištění nezabývá žalobce možností případného dalšího soudního přezkumu, neboť podle § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců má žalobce možnost požádat po uplynutí 30 dní ode dne právní moci tohoto rozsudku o opětovné posouzení důvodů zajištění s případně navazujícím soudním přezkumem. V každém případě však soud neshledal v nynějším procesním stádiu dotčení žalobce na jeho právu vyplývající mu z čl. 5 odst. 4 Úmluvy, neboť jeho věc soud projednal urychleně v zákonem stanovené lhůtě 7 pracovních dnů za podmínek podle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Soud přitom neshledal nezákonnost zajištění žalobce.
39. Vzhledem k tomu, že žalobce v žalobě žádné další konkrétní námitky proti svému zajištění neuplatnil, neměl soud dalšího podkladu k tomu, aby se mohl věcně a podrobně vyjádřit k obsahu napadeného rozhodnutí či k postupu správního orgánu. Jak již soud uvedl výše, při přezkumu rozhodnutí správního orgánu vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Současně, podle odst. 2 uvedeného ustanovení s. ř. s., soud přezkoumává napadené výroky pouze v mezích uplatněných žalobních bodů. V tomto ohledu proto může soud toliko obecně vyslovit, že napadené rozhodnutí splňuje obecné požadavky na přezkoumatelnost odůvodnění, včetně odůvodnění nemožnosti využití mírnějších opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Dle soudu žalovaná zjistila skutkový stav věci dostatečně, aby mohla rozhodnout o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí o zajištění je přitom prvním úkonem v řízení a musí k němu dojít v krátké lhůtě do 48 hodin od omezení cizince na svobodě, nelze proto po správním orgánu očekávat rozsáhlé dokazování. Žalovaná se přitom dostatečně zabývala konkrétními okolnostmi případu žalobce, aby si učinila závěr o zákonnosti jeho zajištění, a tento svůj závěr přezkoumatelným způsobem též odůvodnila.

IV. Závěr a náklady řízení

40. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
41. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovaná naopak ve věci úspěch měla, avšak žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti ji nevznikly a žádné náklady řízení ani neuplatňovala, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 22. listopadu 2021

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně